

Arrest

nr. 148 740 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 22 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 20 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROEK, die loco advocaat L. CALLOENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 25 september 2014 een aanvraag in om een verblijfskaart van een familielid van een Belg, met name als wettelijk samenwonende partner in een duurzame relatie.

1.2. Op 20 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 26 maart 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25/09/2014 werd ingediend door:

Naam: J.H.

Voornamen: P

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

(...)

*om de volgende reden geweigerd:*³

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet aanmerking genomen'.

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Uit het voorgelegde arbeidscontract (dd 5 januari 2015 2014) blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' wordt, het leefloon wordt verder uitbetaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon. Concreet wil dit zeggen dat de Belg nog steeds een leefloon geniet en dus afhankelijk is van het sociale bijstandstelsel, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijgt, zonder tewerkstelling art. 60. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in een enig middel de schending aanhaalt van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

- Verwerende partij baseert haar afwijzingsbeslissing op artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 waarin gesteld wordt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen

...

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.

3° worden de wachtuitkeringen en de overbruggingsuitkeringen niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de Belgische onderdaan waarmee verzoeker zich wenst te vergoeden beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 5 januari 2014. De Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W.-reglementering van 8 juli 1976.

Dat verweerster de bepalingen van artikel 40ter echter negeert stellende dat een inkomen verworven in het kader van artikel 60 niet mag worden meegerekend bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

Dat een inkomen, verworven in het kader van artikel 60 een loon is.

Dat verweerster bovendien geen rekening houdt met het feit dat de arbeidsovereenkomst, gesloten tussen het O.C.M.W. en mevrouw M.L.N. een overeenkomst is van onbepaalde duur en dus niet verbonden is aan de beperkte tijdsbepaling zoals artikel 60 nochtans voorschrijft.

Dat verweerster bovendien geen rekening houdt met het feit dat mevrouw M.L. drie minderjarige kinderen heeft bij twee verschillende vaders.

Dat hoewel de kinderbijslagen niet in aanmerking worden genomen de ontvangen onderhoudsgelden wél in rekening moeten worden gebracht.

Momenteel is er een gerechtelijke procedure lopende tegen de heer M.A., vader van V.J. waarbij een onderhoudsbijdrage wordt gevorderd met ingang van november 2014. Er wordt een maandelijks bedrag gevorderd van 150,00 euro per maand meer een bijdrage in de bijzondere kosten.

Bijkomend beschikt mevrouw M.L. over een uitvoerbaar vonnis dd. 4 december 2014 waarbij de heer A.M.M., vader van R en E wordt veroordeeld tot betalen van een onderhoudsbijdrage van 150,00 euro per maand en per kind en dit met ingang van november 2014.

Dat het inkomen van mevrouw M.L. derhalve met 450,00 euro per maand dient te worden vermeerderd.

Verweerster heeft hiermee geen rekening gehouden.

Uit de beslissing blijkt ten slotte dat de andere voorwaarden niet werden nagekeken.

Dat hiermee nochtans evengoed rekening dient te worden gehouden.

Dat verzoeker immers, zoals beschreven in de feitelijke situatie, bijzondere banden heeft met België.

Van zodra hij hiertoe de kans krijgt, zal hij een vaste tewerkstelling zoeken (en vinden) en een inkomen genereren.

Dat hij thans reeds de nodige inspanningen doet om zich te integreren, niettegenstaande het onzekere lot van zijn verblijf.

De aangehaalde middelen zijn dan derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen."

3.2. De verwerende partij repliceert als volgt:

"Hij betoogt dat het inkomen in het kader van artikel 60 OCMW-wet een loon is, hij vervolgt dat de arbeidsovereenkomst met het OCMW van onbepaalde duur is en stelt dat het inkomen van zijn echtgenote dient vermeerderd te worden met 450,00€/maand kinderbijslag en onderhoudsbijdragen die zij vordert van de vaders van haar kinderen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat kinderbijslag een vorm van aanvullende gezinsbijslag is die conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet in overweging wordt genomen bij het berekenen van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Tewerkstelling overeenkomstig artikel 60, § 7 van de OCMW-wet is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die uit de arbeidsmarkt is gestapt of gevallen, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is altijd de juridische werkgever. Het centrum kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het centrum ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever van een vrijstelling van werkgeversbijdragen. Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling

volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor de tewerkstelling niet a fortiori kan worden gelijkgesteld met een tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit.

In het arrest *Betray* van 31 mei 1989 (zaak 344/87) stelt het Hof van Justitie dat de vraag of iemand als werknemer kan beschouwd worden niet afhankelijk is van de omstandigheid dat de productiviteit van de tewerkgestelde gering is ingevolge die regeling, noch van de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald. Zo stelt het Hof dat er niet wordt afgedaan aan de hoedanigheid van werknemer door het feit dat de beloning goeddeels uit overheidssubsidies wordt betaald. In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopnemering van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hen mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd.

Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3. Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat een bewijs van bestaansmiddelen werd voorgelegd, met name een arbeidscontract van verzoekers Belgische partner, dit is de referentiepersoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde de verblijfsaanvraag afwijst om volgende reden:

“Uit het voorgelegde arbeidscontract (dd 5 januari 2015 2014) blijkt dat de Belgische onderdaan werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van de O.C.M.W. - reglementering van 8 juli 1976. Concreet wil dit zeggen dat de referentiepersoon 'sociaal tewerkgesteld' wordt, het leefloon wordt verder uitbetaald (ev. aangevuld met een premie) bij wijze van loon. Concreet wil dit zeggen dat de Belg nog steeds een leefloon geniet en dus afhankelijk is van het sociale bijstandstelsel, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijgt, zonder tewerkstelling art. 60. Overeenkomstig bovenstaand wetsartikel kan een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.”

3.4. Verzoeker betwist niet dat de Belgische referentiepersoon werd aangeworven in het kader van artikel 60 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (hierna: de OCMW-wet).

Hij benadrukt *in casu* echter dat de Belgische referentiepersoon beschikt over een arbeidsovereenkomst dd. 5 januari 2014 en dat het inkomen verworven in het kader van deze arbeidsovereenkomst een loon is. Door te stellen dat dit inkomen verworven in het kader van een artikel 60 OCMW-wet tewerkstelling

niet mag worden meegerekend bij de beoordeling van bestaansmiddelen, negeert de gemachtigde bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.5. Wat de aard van de bestaansmiddelen, *in casu* de inkomsten, betreft, zoals vereist onder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze kunnen voortkomen uit loondienst of betalingen op grond van rechten die zijn opgebouwd door eerdere bijdragen van de gezinshereniger.

De Raad stelt vast dat een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet een vorm van gesubsidieerde tewerkstelling is. Het feit dat deze tewerkstelling is gesubsidieerd neemt evenwel niet weg dat er sprake kan zijn van een effectieve tewerkstelling op basis van een arbeidsovereenkomst. Een sociale tewerkstelling sluit immers niet uit dat er *in casu* een reële en daadwerkelijke arbeid in loondienst wordt geleverd en dat de bestaansmiddelen, d.i. de inkomsten, die daaruit voortvloeien in aanmerking moeten worden genomen in het kader van de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

3.6. In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest Betray (HvJ 31 mei 1989, zaak C-344/87).

Daargelaten de vraag of de rechtspraak van het Hof van Justitie *in casu* van toepassing is, moet worden geduoid dat, volgens het Hof van Justitie, de vaststelling of iemand als werknemer kan worden beschouwd de omstandigheid dat de productiviteit van de betrokkene gering is, de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald (bv. in het kader van een door overheid gesubsidieerde arbeid - *quod in casu*), de *sui generis* aard van de rechtsbetrekking die de werknemer en de werkgever verbindt en het beperkte bedrag van de verloning, geen relevante elementen zijn (zie naar analogie HvJ 4 juni 2009, gevoegde zaken C-22/08 en C-23/08, Vatsouras en Koupatantze, pt. 27; HvJ 26 november 1998, zaak C-1/97, Birden, pt. 25-32; HvJ 7 september 2004, zaak C-456/05, Trojani, pt. 16: “*Bovendien kan het feit dat de arbeidsverhouding naar nationaal recht een rechtskarakter sui generis heeft, evenmin overigens als de meer of minder grote productiviteit van de betrokkene of de herkomst van de middelen waaruit het loon wordt betaald dan wel de geringe hoogte van dit loon, gevolgen hebben voor de hoedanigheid van werknemer in de zin van het gemeenschapsrecht (zie arresten van 23 maart 1982, Levin, 53/81, Jurispr. blz. 1035, punt 16; 31 mei 1989, Betray, 344/87, Jurispr. blz. 1621, punten 15 en 16, en 19 november 2002, Kurz, C - 188/00, Jurispr. blz. I - 10691, punt 32).*”).

Bij haar verwijzing naar de zaak Betray betoogt de verwerende partij als volgt: “*In hetzelfde arrest stelt het Hof echter dat wanneer de betrokken arbeid enkel een middel is ter revalidatie of wederopnemning van de betrokkenen in het arbeidsproces en wanneer de – aan ieders lichamelijke en geestelijke mogelijkheden aangepaste – betaalde arbeid tot doel heeft, het hen mogelijk te maken na kortere of langere tijd weer gewone arbeid te vinden of een zo normaal mogelijk leven te leiden, deze werkzaamheid niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd.*”

De zaak Betray betrof een persoon die wegens zijn drugsverslaving tewerkgesteld was op basis van een nationale regeling die bedoeld was om werk te geven aan mensen die, omwille van hun toestand, gedurende onbepaalde tijd niet in staat waren onder normale omstandigheden arbeid te verrichten. Ook was de betrokkene in die zaak niet geselecteerd op basis van zijn geschiktheid om bepaald werk te verrichten, maar verrichtte hij arbeid die op zijn lichamelijke en geestelijke gesteldheid afgestemd was in ondernemingen of werkverbanden die speciaal voor de verwezenlijking van dat sociaal doel opgericht waren.

De draagwijdte van de beoordeling in het arrest Betray moet echter worden genuanceerd daar het Hof van Justitie in latere rechtspraak afstand heeft genomen van deze beoordeling door de uitzonderlijke situatie in de zaak Betray te benadrukken.

Het Hof stelde: “*18 In dat verband heeft het Hof geoordeeld dat werkzaamheden die enkel een middel zijn ter revalidatie of wederopnemning van de betrokkenen in het arbeidsproces, niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kunnen worden beschouwd (arrest Betray, reeds aangehaald, punt 17).*

19 Deze conclusie laat zich evenwel alleen verklaren door de bijzondere kenmerken van de betrokken casus, die erin bestonden dat een persoon wegens zijn drugsverslaving tewerkgesteld was op basis van een nationale regeling die bedoeld was om werk te verschaffen aan personen die ten gevolge van omstandigheden in verband met hun toestand gedurende onbepaalde tijd niet in staat waren onder

normale omstandigheden arbeid te verrichten (zie in die zin arrest van 26 november 1998, Birden, C- 1/97, Jurispr. blz. I - 7747, punten 30 en 31)." (HvJ 7 september 2004, zaak C-456/05, Trojani).

3.7. Artikel 60, § 7, eerste en tweede lid van de OCMW-wet bepaalt:

"Wanneer een persoon het bewijs moet leveren van een periode van tewerkstelling om het volledige voordeel van bepaalde sociale uitkeringen te verkrijgen of teneinde de werkervaring van de betrokkene te bevorderen, neemt het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn alle maatregelen om hem een betrekking te bezorgen, in voorkomend geval verschaft het deze vorm van dienstverlening zelf door voor de bedoelde periode als werkgever op te treden. De periode van de tewerkstelling bedoeld in vorig lid, mag niet langer zijn dan de periode die voor de tewerkgestelde persoon nodig is om gerechtigd te worden op volledige sociale uitkeringen."

De bedoeling van een tewerkstelling gebaseerd op artikel 60 van de OCMW-wet is om de betrokkene versterkt (her)in te schakelen in het arbeidsproces of in het stelsel van de sociale zekerheid.

In haar nota stelt de verwerende partij: *"Aldus dient te worden vastgesteld dat dergelijke tewerkstelling volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie niet als reële en daadwerkelijke arbeid met economische waarde kan worden beschouwd, waardoor de tewerkstelling niet a fortiori kan worden gelijkgesteld met een tewerkstelling binnen het reguliere arbeidscircuit."* De verwerende partij stelt verder dat verzoeker niet aantoont dat de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Betray *in casu* niet van toepassing is (*"Verzoeker toont het tegendeel niet aan."*).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het *in casu* zelf passend achtte om toepassing te maken van de rechtspraak in de zaak Betray.

De latere rechtspraak van het Hof van Justitie, in onder meer de zaken Birden en Trojani, geeft echter aan dat het feit dat de verrichte arbeid uitsluitend gericht is op wederopname in het arbeidsproces of het sociaal zekerheidsstelsel alleen relevant is bij de beoordeling of die arbeid "reëel en daadwerkelijk" is voor zover de feiten vergelijkbaar zijn met die in de zaak Betray.

Met het enkele betoog in de bestreden beslissing dat *'de Belg nog steeds een leefloon geniet en dus afhankelijk is van het sociale bijstandstelsel, maar onder andere voorwaarden dan een andere persoon die maatschappelijke dienstverlening krijgt, zonder tewerkstelling art. 60.'* toont de verwerende partij in de bestreden beslissing noch in haar nota aan dat de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon op basis van artikel 60 OCMW-wet *in casu* dezelfde bijzondere kenmerken bevat als in de zaak Betray (Zie conclusie van Advocaat-generaal Fennelly in HvJ 26 november 1998, Birden, C-1/97, overweging 44.).

De Raad stelt daarentegen vast dat verwerende partij niet betwist dat de referentiepersoon, dit is de partner van verzoeker, gedurende een bepaalde tijd voor een ander en onder diens gezag, *in casu* het OCMW van Denderleeuw, prestaties levert als poetshulp en als tegenprestatie een verloning ontvangt. De wezenlijke elementen van iedere arbeidsverhouding in loondienst zijn derhalve in dit geval aanwezig, namelijk de ondergeschiktheidsrelatie en de betaling van een beloning. Het feit dat de referentiepersoon voor haar arbeidsprestaties wordt betaald uit openbare middelen, doet geen afbreuk aan het vaststaand gegeven dat haar inkomsten voortvloeien uit een loonsverhouding. Verder moet worden geduurd dat ook bij een tewerkstelling in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet sociale zekerheidsbijdragen worden betaald.

3.8. Gelet op wat werd besproken in punten 3.5 en 3.6 kan de Raad de verwerende partij niet bijtreden waar zij in wezen stelt dat de tewerkstelling van de referentiepersoon in het kader van artikel 60 van de OCMW-wet moet worden aanzien als sociale bijstand. Evenmin kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing besluit dat overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet een inkomen dat via het sociale bijstandstelsel wordt verworven niet in aanmerking worden genomen als bewijs van voldoende bestaansmiddelen.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld. Het enige middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES